

Milí rodiče a prarodiče, milé děti, vážení hosté,

platí-li slova německého spisovatele Novalise o tom, že dítě je zviditelněná láska, pak sotva existuje krásnější a láskyplnější příležitost k setkání, než je ta dnešní.

Jsem ráda, že tu společně s vámi mohu slavnostně přivítat nejmladší obyvatele naší obce. Velmi mě těší, že během jednoho roku se naše sousedské společenství rozrostlo o pět děvčat a dva chlapce, čili o celkem sedm nově narozených dětí, mezi nimiž jsou tentokrát dokonce i dvoje dvojčátka.

Přiznávám se, že jsem se osobně velmi těšila, jak si dnes opět užiju tu energii spontánního nadšení a bezprostřední radosti ze života, kterou děti okolo sebe s takovou samozřejmostí šíří.

Všichni jsme byli dětmi, ale jen málokdo z nás si to pamatuje, a proto se ne nadarmo říká, že děti jsou našimi učiteli. Jsou za každých okolností své a postrádají náš dospělácký talent všechno komplikovat, tudíž dokážou být skvělým zdrojem inspirace.

0000

V čem? Napadají mě minimálně dva takové momenty.

Děti se chovají uvolněně. My, dospělí jsme si zvykli brát životní výzvy jako starosti a v objevování neznámého vidíme spíš nebezpečí než dobrodružství. Děti umějí žít s lehkostí, nestarají se, co bylo včera a ani co bude zítra. Žijí tím, co je teď. Když mají radost, smějí se, když jsou nešťastné, pláčou.

Možná znáte ten vtip, kdy se teta ptá Pepíčka: „Měli rodiče radost z toho svícnu, který jsem jim darovala?“ – „Ano, teto.“ – „A co říkali?“ – „Super, ten se moc hodí, babička bude mít příští týden narozeniny.“ Děti jsou opravdové, a když císař nemá šaty, neváhají to říct nahlas. Nemusí to být vždy příjemné, ale nevede to k neuróze.

0000

Tím ovšem nechci říci, že bychom se v dospělosti měli nutit k infantilnímu chování. Dovedete si představit, jaké by to bylo, kdyby se naplnily představy dětí? Hvozdec by byl nejspíš jedno velké dětské hřiště a v obchodě by se prodávala jen zmrzlina, brambůrky a počítačové hry. Bylo by to možná příjemné, ale dlouhodobě neúnosné.

Aby děti vyrostly ve vyrovnané, sebe-vědomé, tolerantní a laskavé jedince, potřebují k tomu dospělé, především své milující rodiče. Jak říká slavný psychiatr a neurolog Nossrat Peseschkian, dítě není nepopsaný list, ale podobá se spíš květině, v jejímž semínku jsou obsaženy všechny možnosti vývoje. A tak jako květina potřebuje péči zahradníka, jenž se stará o dobrou, výživnou půdu, světlo, opěrné tyče a vodu, potřebuje každé dítě rodiče, kteří mu budou pro jeho růst připravovat dobrou půdu, podporu a také hranice.

0000

Mým přáním je, aby se Hvozdec stal tou nejúžasnější zahradou, v níž by se přítomné děti a jejich rodiče cítili skutečně jako doma a prožili zde mnoho šťastných společných dnů. Z pozice starostky slibuji, že pro to udělám maximum.

